

УДК 378.016:811.131.1(045)

МІЖКУЛЬТУРНА СКЛАДОВА ПРОЦЕСУ ВИКЛАДАННЯ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Ципоренко Л.Д., Стасенко Є.А.
Маріупольський державний університет

Усвідомлення залежності між культурою та мовою у статті розглядається як необхідна складова розуміння невід'ємності культури у процесі вивчення мови. Авторами розкрито поняття акультурації, культурного шоку, соціальної відстані. Виокремлено характерні риси італійської поведінки, пов'язані із менталітетом, культурними особливостями й релігійними та моральними переконаннями. Увага приділена, зокрема, таким явищам як тон голосу, дистанція між співрозмовниками, активна жестикуляція, міміка, мова, мовлення, пунктуальність, теми табу, способи вираження соціального статусу, тощо. В результаті дослідження обґрунтовано необхідність вивчення культурних реалій країн, мова яких вивчається.

Ключові слова: лінгвокраїнознавство, акультурація, культурний шок, соціальна відстань, італійська мова.

Постановка проблеми. Викладання мови не означає вивчення самих лише правил й конструкцій, і, тому являє собою не лише лінгвістичний інструмент, який має бути цікавий для того, хто на ньому знається. Людина, що володіє лінгвістичним інструментом, повинна також уміти розглянути його у певному контексті і, відповідно, брати до уваги культуру, де він використовується. Це обумовлено постійним впливом мови та культури одна на одну. Мова – це певний інструмент, завдяки якому народ виражає сам себе, а культура надає підтримку цьому інструменту. Тому ми вважаємо за необхідне включання міжкультурної складової до процесу викладання іноземної мови.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Доцільно відзначити, що обґрунтування необхідності включення міжкультурної складової до процесу викладання італійської мови не було предметом окремих досліджень українських вчених. Питання акультурації розглянуто у працях В.Р. Актона, Дж. Уолкера де Фелікса. Про принципи навчання іноземної мови детально викладено у роботах Д. Брауна. Культурний фактор у викладанні італійської мови та співвідношення між мовою та культурою охарактеризовано у дослідженнях П. Челентін та Дж. Серрадотто. Особливостям італійського менталітету, поведінки, культури присвячено праці М. Соллі.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Характерні риси італійської поведінки та мислення та необхідність впровадження їх вивчення до процесу навчання італійської мови малодосліджені українськими вченими.

Мета статті. Головною метою цієї роботи є виокремлення основних особливостей італійської поведінки та мислення та обґрунтування необхідності їх вивчення під час навчання італійської мови.

Виклад основного матеріалу. Не існує культури без лінгвістичного інструменту. Будь-яку культуру описують із його допомогою. Таким чином можна стверджувати, що існує біном мова-культура, згідно з яким його компоненти перебувають у тісному взаємозв'язку за своєю природою, та взаємно впливають один на одного.

На думку П. Челентін та Дж. Серрадотто мова не ізольована від культури, оскільки вона не є чимось штучним, тому інша культура значним чином впливає на вивчення іноземної мови [6]. Очевидний вплив можна простежити у лексиці: слова адаптуються до середовища, де їх ви-

користовують. Достатньо лише згадати численні та різноматні слова, аби простежити подібний феномен у будь-якій країні: наприклад, таке атмосферне явище як дощ в Англії (rain – дощ; shower – короткочасний дощ; drizzle – дрібний дощ; sleet – дощ зі снігом, downpour – проливний дощ [2] тощо) чи білий колір снігу у ескімосів (water – сніг, що тане; tlaying – сніг змішаний з грязюкою; tlaslo – сніг, що повільно падає; tlapinti – сніг, що швидко падає; sulitlana – зелений сніг; mentlana – рожевий сніг; sotla – сніг, що блищить на сонці; tlun – сніг, що блищить під місяцем [1] тощо). Таким чином можна зрозуміти, як культура вплинула на мову: певний культурний феномен, знаходить своє відображення у мові, створюючи лінгвістичне різноманіття, яке б змогло його описати. З іншого боку лінгвістичний інструмент також впливає на культуру: певне різноманіття слів слугує для опису певного явища.

Отже, тому, хто починає вивчати другу/іноземну мову, слід вивчати й іншу культуру, тобто усвідомити певну залежність цих двох факторів, і, таким чином, зрозуміти невід'ємність культури у процесі вивчення мови.

Згідно зі ствердженням В.Р. Актона та Дж. Уолкера де Фелікса під час процесу опанування іншої культури з боку учня відбувається свого роду акультурація, тобто поступова адаптація до іншої культури без занедбання та відмови від національної ідентичності та рідної мови. Найбільш вагомий фактор, що впливає на акультурацію є «відмінність» або *соціальна відстань* між двома культурами [4, с. 20]. Акультурація може складатися із декількох етапів згідно з потребами учня: від мінімального рівня базових знань (рівень А1) аж до володіння мовою як рідною, де вимова та жести дуже схожі, якщо не ідентичні. Варто підкреслити, що в залежності від впливу мови/культури на студентів результати навчання відрізняються, через культурний шок, викликаний відмінностями між запропонованою культурою та власною.

Якщо студенти, які вивчають другу/іноземну мову позитивно ставляться до неї або, якщо бажання стати частиною групи, де спілкуються цією мовою дуже сильне, ці почуття служать мотивацією, і навіть, враховуючи практичний інтерес можемо отримати різний ставлення (здаємо, як сьогодні дискримінована французька мова: вона втратила свою цінність і важливість на ринку праці).

Вивчення другої/іноземної мови тягне за собою вивчення і культури, що обумовлено висо-

ким соціальним змістом мови. Щоб більш точно визначити це явище варто зупинитися на значенні та використанні трьох термінів: *аккультурація, культурний шок і соціальна відстань*.

За визначенням В.Р. Актона та Дж. Уолкера де Фелікса *аккультурація* – це процес, під час якого людина адаптується до нової культури. Хід думок людини, її поведінка та спосіб спілкування відрізняються і змінюються від однієї культури до іншої. Враховуючи ці фактори, варто підкреслити контекст, у якому вивчається дана мова, тобто чи вона являється другою мовою чи іноземною. Необхідно зазначити дві умови:

а) вивчення другої мови у рідній культурі, де мова постійно вивчається з метою зрозуміти людей іншої культури;

б) вивчення іноземної мови у неприродному контексті для певних потреб (робота, туризм чи інші інтереси).

Культурний шок відноситься до явищ, що можуть проявлятися простою роздратованістю, панікою або психологічною кризою. Такого роду шок більш проявляється у контексті рідної культури (друга мова), але є мінімальним у неприродному контексті (іноземна мова).

Культурний шок поєднується з почуттям відстороненості, проявами гніву, нерішучості, фрустрацією, сумом через те, що студент перебуває далеко від рідного дому. Це обумовлено відмінністю чужої культури від рідної, яку часто важко зрозуміти. Така різниця може привести до пригніченості, ізоляції, погіршення володіння мовою та повною відмовою від знаходження у країні [4, с. 20-32].

Дуглас Браун представляє культурний шок як чотири послідовних етапи аккультурації. На першому етапі людина відчуває збудження та знаходиться в ейфорійному стані через новизну, у яку потрапила. На другому етапі з'являється власне культурний шок: людина відчуває інтрузію культурної різниці. На третьому етапі бачимо, що деякі проблеми аккультурації вже вирішені, тоді як інші залишаються. Людина починає розуміти різницю у мисленні та відчуттях. На четвертому етапі відбувається або асиміляція, або пристосування, прийняття нової культури та віра у себе, у «нову» людину, яка розвилася у цій культурі.

Викладачі грають основну роль у переході від одного етапу до іншого: вони не повинні прискорювати перехід, але поступово намагатися зрозуміти відчуття пригніченості і гніву таким чином, щоб дійти до глибокої та особистої форми навчання [5, с. 176-200].

Соціальна відстань відноситься до когнітивної та емоціональної близькості двох культур, які зливаються в одному індивідуумі. Під відстанню мається на увазі різниця, що наявна між двома культурами. Джон Шуман у своєму дослідженні стверджує, що чим більшою є соціальна відстань між двома культурами, тим більше труднощів зустріне студент під час вивчення другої мови і навпаки, чим меншою є соціальна відстань, тим легшим для нього буде навчання [4, с. 20-32].

На основі аналізу міжкультурного спілкування можливо визначити як дві культури (носія мови та студента) схожі, та чим вони відрізняються. Схожий аналіз відкриває можливості для

викладача у виборі методики викладання другої мови. Потрібно бути уважними, аби не перебільшити жі стереотипами. Однак, загальна інформація може бути корисною для вибору методики, яка б містила у собі культурні елементи. При цьому як викладання, так і навчання стають більш цікавими та ефективними.

Під культурою розуміються способи, які використовує народ для самовираження. Ці способи набувають різної форми в залежності від контексту та різні значення в залежності від посилу. Необхідно мати правильну інформацію про традиції та звичаї народу, аналізуючи їх поширення, але водночас намагаючись не привласнювати стереотипи, які б могли привести до невірної тлумачення.

Згідно з думкою Дж. Серрадзотто для досягнення цього потрібно мати на увазі невербальні аспекти мови, тому що вони також являються собою складову культури та можуть відрізнятися в залежності від народу: *мова тіла* (рухи, пози, жести, міміка, погляд, дотики та відстань), *мова предметів* (знаки, малюнки, артефакти, одяг та прикраси), *мова оточуючого середовища* (кольори, світло, архітектура, простір та природні елементи) [7].

Кожен носій мови асимілює індивідуальний соціальний досвід, характерний для власної культури. Кожне суспільство акумулює правила, згідно з якими певні конкретні побажання інтерпретуються абстрактно та мають значення тільки для тих, хто спілкується тією ж мовою. Між суспільствами з дуже різними соціо економічними структурами міжкультурні відмінності мають значну роль, коли члени однієї культури вивчають мову іншої. Тому ми вважаємо, що обраний метод навчання для використання у класі, є дуже важливим, таким чином обрав один раз, які цінності та яка поведінка повинні викладатися, необхідно передбачити шляхи виконання. Після виникнення розуміння зв'язку між мисленням, культурою та мовою та їх впливу на процес вивчення мови, викладач повинен внести культур до програми викладання. Можна використовувати різну методику для аналізу різниці між культурами: порівняння, моделювання ситуації, роз'яснення непорозумінь засобами масової інформації. Отже, потрібно не тільки говорити про різні культурні цінності, а діяти відповідно до різних схем власної культури.

Викладач повинен приділяти увагу не тільки культурі другої/іноземної мови, а й пам'ятати про рідну культуру студентів, труднощі, з якими вони можуть стикнутися й проблеми, які вони повинні вирішувати, таким чином, щоб викладання було плідним і прив'язаним до нормального життя. Важливим фактором є наявність прямого контакту між викладанням та оточуючим середовищем.

Доцільно зауважити, що за ствердженням Дж. Серрадзотто людина, яка вивчає мову, повинна *вести себе* наступним чином:

- розуміти інших, тобто не слідувати стереотипам, а вступати у прямий контакт з новою культурою;

- бути толерантним та поважати відмінності, тобто розуміти, що такі відмінності можуть існувати, але водночас не відмовлятися від власної культурної моделі;

приймати різноманіття моделей, тобто розуміти, що кожен є найкращими для своєї культури, кожен є вираженням народу. Згідно з цим немає найкращої культури, але кожна культура являє собою певний народ у повному обсязі.

Це дозволить досягти *міжкультурної комунікації* через наступні три етапи:

1) усвідомлення (розуміти, що інші мають відмінний менталітет);

2) знання (потрібно знати інші культури для взаємодії);

3) здібності (сукупність знань та особистого досвіду).

Міжкультурні проблеми виникають між італійцями та іноземцями, коли останні вступають у контакт з «економічних» потреб: праця, покупки, проведення перемов. Турист навряд відчує культурну відстань, яка його відділяє від людей, серед яких він знаходиться у відпустці, оскільки його першочергові потреби задовольняються майже «автоматично». У випадку якщо виникають робочі відносини, недостатні знання культури можуть привести до фатальних наслідків [7].

Проаналізувавши праці таких дослідників як М. Соллі [3], П. Челентін та Дж. Серрадзотто [6; 7] ми виокремили наступні характерні риси італійської поведінки, пов'язані із менталітетом, культурними особливостями й релігійними та моральними переконаннями.

Зазвичай *тон голосу* італійців значно вище, ніж у інших народів. Тому коли два італійця просто вітаються чи розмовляють на побутові теми, іноземцям часто здається, що вони сваряться. У міжнародних відносинах це явище, пов'язане з їх звичкою жестикулювати та їх ймовірною агресивністю змушує думати, що співрозмовник-італієць показує жорстку незгоду, тоді як насправді він тільки висловлює свою точку зору.

Італійці, як взагалі усі латинські народи, звикли допускати мінімальну *дистанцію між співрозмовниками*, й навіть фізичний контакт (наприклад, рука на плечі) є достатньо розповсюдженим явищем. Отже те, що для італійця може вважатися запрошенням до зміцнення відносин, які б стали більш дружніми, іноземець може сприйняти як марне порушення особистого простору. У відношеннях між чоловіком та жінкою це явище, яке має природну експансивність з боку італійця, може розумітися, особливо мусульманськими народами, як наявний інтерес до протилежної статі. Це спричиняє непорозуміння та вимагає неприємних «пояснень», які оцінюються як зазіхання та призводять до захисту власних позицій [6].

Активна жестикуляція являє собою типово латинською рисою, яка супроводжує, підкреслює та відображує значну частину італійської розмови. Цілоком спонтанні для італійців жести часто незрозумілі іноземцям, або, при наявності схожих жестів у іноземній культурі, можуть призвести до невірної тлумачення. Нажаль цю жестикуляцію важко пояснити словами, й лише тісні контакти з італійською культурою позбавляють двозначного сприйняття [6].

Італієць часто показує свої емоції та почуття більше обличчям, ніж словами, а саме дуже виразною *мімікою*, оскільки для них такий спосіб вираження своїх думок є знаком щирості. В інших

країнах, наприклад в Японії, соціально необхідною є стримана міміка, тому японцям важко не тільки тлумачити італійські сигнали-натяжки, але й зрозуміти необхідність їх використання у спілкуванні [6].

Мова італійців, навіть якщо вони рідко помічають за собою, збагачена колоритними елементами та місцевими діалектами, які ми можемо розділити на три великі групи: північні, центральні та південні. Іноземці, що вивчають італійську мову (особливо на рівні А1-А2), більш звикли до центрально-північної мови, тому їм важко розуміти вимову та слова, що значно відрізняються від того, що вони вивчили, перебуваючи у рідній країні. Звичайно з такою проблемою стикаються під час вивчення й інших іноземних мов, але в Італії це призводить до повного нерозуміння, особливо під час спілкування високим стилем [3, с. 68-70; 6].

У *мовленні* італійці часто вдаються до уточнень, відступів, пояснень тощо, оскільки на їх думку, без достатньої кількості прикладів не зрозумілі істинні наміри співрозмовника. До того ж, італійці надають велике значення нюансам та стверджують, що усі вони легко сприймаються та цінуються іншими. Через таку несталу організацію мовлення (як усного так і письмового) італійське висловлювання може здатися заплутаним та незв'язаним для французів, що дотримуються аргументованих, логічних висловлювань, та англоаксів із чітким порядком слів у реченні. Водночас італійцям іноземне мовлення може здатися розмитим та недостатньо деталізованим.

Перебивати співрозмовника під час дискусії, диспуту, тощо для італійця не є знаком невихованості, навпаки, часто оратор чекає схвалення чи просто кивка співрозмовника задля того, щоб продовжити своє висловлювання. Серед інших народів таке вторгнення терплять тільки іспанці. Для усіх інших – це відсутність поваги та вторгнення у особистий простір інших, тому вони зупиняються та насилу продовжують. Італієць іноді може прийняти риторичне питання за прохання про схвалення. Мовець, не очікуючи щось подібне, киває та перериває своє мовлення. Це створює механізм культурного конфлікту, який люди не зовсім усвідомлюють та звинувачують співрозмовника у відсутності належного виховання [6].

Італійці *не терплять тиші*, навіть за столом чи в черзі в магазині підтримують легку невимушену бесіду, уникаючи серйозні теми роботи чи навчання. Інші народи, навпаки, вважають подібні балачки неприпустимими, тому тільки-но тема розмови вичерпалася, наступає тиша [6].

В Італії *пунктуальність* не є обов'язковою рисою, а час завжди називається приблизно. Не те щоб запізнення заохочувалися, але до них відносяться терпимо. Запізнитися на п'ятнадцять хвилин допустимо, на півгодини – вже ні [3, с. 22]. Інші народи відносяться до пунктуальності зовсім інакше. Північні народи значно серйозніше відносяться до запланованих зустрічей, і для них запізнення навіть на декілька хвилин може свідчити про несерйозність намірів. Слов'яни допускають запізнення (і користуються цим) на 30 та навіть на 45 хвилин. Це залежить також від того, що у великих містах людина запізнюється не через власне бажання, а через трафік та перевантаженість міського транспорту. Крім того, очікування вважається необхідним елемен-

том будь-яких економічних переговорів, тому до програми перебування делегації завжди необхідною додати декілька годин [6].

Для італійців той факт, що будь-яка нарада має *порядок денний*, є корисним елементом, але зовсім не обов'язковим. Тому, якщо більша частина часу присвячена обговорюванню зовсім інших питань, все одно після наради італійці впевнені, що вони з користю провели цей день, бо розбирали питання, які потребували вирішення, хоча й не були внесені до порядку денного. Й навпаки, представники зовсім іншого культурного середовища вважатимуть такого роду нараду дуже драгтивною та провокаційною, оскільки призводить до порожньої трати часу і виказує неповагу до людей, які склали список питань для обговорення [6].

Існують теми, що які вважаються *табу* майже у всіх культурах (секс, смерть, фізіологічні процеси і т. д.), і все, що їх відрізняє, це їх «неприйнятність». В Італії в офіційних обставинах абсолютно не допускаються розмови щодо грошей, заробітної платні, будь-яких доходів, а особливо податків. В інших країнах, наприклад, у Сполучених Штатах вважається цілком нормальним обговорювати свої прибутки за столом, більш того хизуватися цим.

Положення у суспільстві, або у службовій ієрархії – це те, на чому останнім часом не акцентується увага в Італії. Такий факт може збити з пантелику японця, який звик до чіткого ієрархічного порядку, на який він посилається під час встановлення робочих та соціальних зв'язків.

В Італії розмови на *теми сексу* підхоплюються одразу доволі явним та прямим чином, перш за все у вигляді жарту у компаніях, де високий відсоток чоловіків. Ця італійська «легкість» може бути інтерпретована іноземцем як «ідея фікс» усього італійського народу, або як першочергова думка під час встановлення будь-яких відносин. Це створює масу проблем у спілкуванні, особливо у присутності жінки. Крім того, слід враховувати, що у звичайній розмові італійці використовують гру слів і сміються над цим, в той час як іноземцю важко зрозуміти жарт, і сміх він може віднести на свій рахунок.

Речі, що визначають *соціальний статус* людини змінюються в залежності від країни та є для іноземців одним з найскладніших сигналів для тлумачення. Більш того, технічний прогрес за останній час настільки прискорився, що часто заводить у глухий кут місцевих жителів. Наприклад, раніше дзвінки на мобільний телефон відрізняли людей, які обіймали високі посади. Зараз же, враховуючи масове розповсюдження смартфонів, дійсно ВІП-персони вимикають телефон в громадських місцях або там де вони могли б потурбувати інших, вважаючи, що дзвінок телефону змусить оточуючих вважати їх менш вихованими. Показником соціального статусу жінки все ще вважається шуба з натурального хутра, незважаючи на екологічні та анімалістичні протести. Серед молоді носіння брендового одягу залишається найбільш точною ознакою статусу, незважаючи на те, що процес уніфікації стає більш очевидним [7].

Для італійця найбільш явною ознакою його статусу залишається автомобіль, а краще, автомобілі. Володіння однією чи більше машиною із великим об'ємом двигуна вказує на достаток

певної родини, не тільки через вартість транспортного засобу, а й через витрати, пов'язані із його обслуговуванням (гербовий збір, автострахування, паливо тощо) [3, с. 19-20].

Відвідування певних закладів (барів, ресторанів, спортзалів, клубів, шкіл тощо) вказує на певну соціальну та елітарну приналежність, але це важко зрозуміти іноземцю, за винятком довгострокового перебування в одному й тому ж місці та постійного спілкування з людьми, що належать різним класам суспільства [7].

«Тямущий» італієць, *молодчина* (італ. «essere in gamba») – той, якому вдається зайняти свій час різноманітними видами діяльності як у робочому середовищі, так й і в соціально-дозвільній діяльності. Факт нездатності займатися декількома справами одночасно є ознакою поганої гнучкості розуму й мислення, основоположних позитивних рис для італійця, який часто вимушений стикатися із раповими політичними, економічними й навіть кліматичними змінами. Таке керування часом називається «поліхромним» й не завжди розуміється й ціниться іноземцем.

Особливо германські народи бачать в італійській організації часу тотальний хаос, який не призводить ні до чого хорошого: чітке розмежування обов'язків та їх розподілення між людьми із різними компетенціями – це їх спосіб керування роботою та й життям у цілому, й тому стає зрозумілим, чому це невідворотно приводить до конфліктів із італійським стандартом [6].

Простором же італієць навпаки керує дуже строгим чином. Така тенденція з'явилася після Другої світової війни із розвитком процесу урбанізації. Раніше більшість населення проживала у невеликих сільських центрах, де сільськогосподарські роботи проводилися разом, а межі були позначені лише на словах. Одні й ті ж самі робочі інструменти використовувалися декількома родинами по черзі. Процес урбанізації, а відповідно й необхідність перебувати у тісному контакті з іншими людьми призвели до особистої замкнутості та чіткого розділення сфер компетенції. Італійці дуже комунікабельні та відкриті люди, коли самі обирають з ким спілкуватися, однак вони реагують діаметрально протилежним чином, коли їх зобов'язують вступати в контакт з іншими та розділяти цю вимушену близькість.

Навіть у робочій сфері факт існування власного офісу вказує на підвищення статусу, й тому є дуже бажаним. Італієць прагне персоналізувати цей простір картинками, предметами, фото. Вдома кожному виділяється свій простір, а найбільш щасливі діти можуть розраховувати на власну кімнату, до того ж у певному віці наявність власної кімнати, для того, щоб робити там все, що заманеться, є майже обов'язковим.

Таке явище має також й негативні наслідки, оскільки суспільний простір вважається нічийним, а отже місцем, де усе дозволено. Це зовсім не розуміється швейцарцями, австрійцями чи німцями, які сприймають суспільний простір як щось «суспільне», тому поважають цей простір більше ніж власний [7].

Традиційна *італійська кухня* визнана у всьому світі, чим і пишається кожен італієць, а особливо тим, що святкова та дружня атмосфера є її невід'ємною частиною. На відміну від інших

культур, де найбільшою насолодою являю собою вживання алкоголю, що супроводжує святкові страви (наприклад, північні народи), італійці вважають, що їжа є більш важливим елементом. Тому, приймаючи іноземних гостей, італійці вважають за необхідне зробити усе, що б ті гідно оцінили фірмові страви певної місцевості. Через важливість їжі, а отже й прийому їжі, розпорядок дня італійця побудований на гастрономічних звичках. Фактично усе їх життя побудоване на виготовлення, купівлі, приготуванні та, головним чином, прийманні їжі [3, с. 44]. Така організація дня може стати причиною конфліктів з іншими народами, які надають велике значення сніданку, але пропускають обід, чи не приділяють достатньої уваги якості їжі, яку вони вживають [6].

Італієць часто сприймається іншими народами як «матусин синок», оскільки протягом усього свого життя він дуже прив'язаний до родини. Середній вік, коли молодий італієць залишає своє «гніздо» здебільшого співпадає із моментом одруження. Лише через роботу, навчання чи конфлікти у родині хлопець вирішує жити окремо. Цю реалію не розділяють інші культури, наприклад у Німеччині батьки самі стимулюють дитину до самостійності та незалежності. Таким чином італійця вважають невпевненою людиною, яка повільно дорослішає і яка завжди має потребу у схваленні принаймні двох інших людей, щоб вирішити, що робити далі [6].

Висновки і пропозиції. Ситуація, проаналізована вище, доволі складна та різноманітна та змушує зрозуміти, як відносини та цінності представників одної культури не сприймаються

представникам іншої. Тому для цього необхідно ретельно вивчити культурні, релігійні, економічні, духовні та інші реалії країни, мова якої вивчається, звертаючи увагу на той факт, що розмовляти іншою мовою – це не тільки перекладати зміст мовлення, але й мислити у рамках іншої культури. Однак це не повинно призводити до гомогенізації культури чи, ще гірше, до некритичного сприйняття цінностей інших людей: існують елементи, які виходять за рамки допустимого та суперечать релігійним та моральним переконанням, через що їх можливо прийняти тільки якщо відректися від свого походження. Своє походження однак потрібно захищати, оскільки воно є унікальною та неповторною спадщиною, що передана нам безпосередньо від наших предків, й саме вона робить нас такими, якими ми є. Ми вважаємо, що під час навчання італійської мови необхідно приділяти більшу увагу проблемам, пов'язаним з міжкультурними відносинами, та формуванню толерантності до інакшості; створювати атмосферу діалогу та відкритості, яка призведе до порівняння та взаємного збагачення. Тільки в такому сенсі можна говорити про справжню глобалізацію: не втрату цінностей, а надбання засобів для більш ефективного аналізу дійсності, й таким чином виступати не у якості глядачів, а дійових осіб у цьому великому світовому сценарії, що постійно розвивається. Тому метою філологічної освіти повинно бути надання студенту відповідних знань для поглибленого аналізу соціального прошарку, в якому він буде вести свою діяльність, а отже мова йде про поведінку, характер, менталітет, релігійні та моральні переконання.

Список літератури:

1. 50 оттенков белого [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://vokrugsveta.ua/unique/50-ottenkov-belogo-30-12-2016>.
2. Англо-український, українсько-англійський словник. 100 000 слів / ук-лад. Л. Шевченко, Д. Дергач, І. Шматко. – Київ: Арії, 2013. – 544 с.
3. Солли М. Эти странные итальянцы / М. Солли. – М.: Эгмонт Россия Лтд., 1999. – 72 с.
4. Acton W.R., Walker de Felix J. Acculturation and mind / W.R. Acton, J. Walker de Felix // Culture Bound: Bridging the cultural gap in language teaching. – Cambridge: Cambridge University Press, 1986. – P. 20-29.
5. Brown D.H. Principles of language learning & teaching / D.H. Brown. – New York: Longman, 2000. – 4th ed. – 354 p.
6. Celentin P., Serragiotto G. Il fattore culturale nell'insegnamento della lingua [Электронный ресурс] / P. Celentin, G. Serragiotto. – Режим доступа: <http://www.itals.it/alias/il-fattore-culturale-nellinsegnamento-della-lingua>.
7. Serragiotto G. Il binomio lingua-cultura [Электронный ресурс] / G. Serragiotto. – Режим доступа: <https://www.docsity.com/it/il-binomio-lingua-cultura-di-graziano-serragiotto/2076761/#>.

Цьпоренко Л.Д., Стасенко Е.А.

Мариупольский государственный университет

МЕЖКУЛЬТУРНАЯ СОСТАВЛЯЮЩАЯ ПРОЦЕССА ПРЕПОДАВАНИЯ ИТАЛЬЯНСКОГО ЯЗЫКА

Аннотация

Осознание зависимости между культурой и языком в статье рассматривается как необходимая составляющая понимания неотъемлемости культуры в процессе изучения языка. Авторами раскрыто понятие аккультурации, культурного шока, социального расстояния. Выделены характерные черты итальянского поведения, связанные с менталитетом, культурными особенностями, а также религиозными и нравственными убеждениями. Внимание уделено, в частности, таким явлениям как тон голоса, дистанция между собеседниками, активная жестикуляция, мимика, язык, речь, пунктуальность, темы табу, способы выражения социального статуса и т. п. В результате исследования обоснована необходимость изучения культурных реалий стран, язык которых изучается.

Ключевые слова: лингвострановедение, аккультурация, культурный шок, социальное расстояние, итальянский язык.

Tsymporenko L.D., Stasenko Ye.A.

Mariupol State University

INTERCULTURAL COMPONENT OF THE ITALIAN LANGUAGE TEACHING

Summary

The authors point out that comprehension of the relationship between culture and language is indispensable component for understanding the inalienability of culture in the process of learning the language. Such terms as acculturation, cultural shock and social distance are characterized in the article. The characteristic features of the Italian behavior, related to mentality, cultural characteristics, as well as religious and moral beliefs are defined. Much attention is given, in particular, to such phenomena as voice tone, distance between interlocutors, active gesticulation, facial expressions, language, speech, punctuality, taboo topics, ways of expressing social status, etc. As a result, the necessity of studying the cultural realities of countries whose language is being studied is substantiated.

Keywords: linguistic and cultural studies, acculturation, cultural shock, social distance, Italian language.